

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In eandem Sermo, LXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

quā matris ad gremium peruenire: antē pastū gregis,
quā succum lactis inuadere:toto antē victoriarum
sonare iubilo,quā vagitu respondere cunarum.Ve-
rē,vt dixit Apostolus,infirmum Dei fortius est homi-
nibus.Aut quis poterit tanti conceptus referre sacra-
mentum?vbi virgo mater parit orbe quotidie,nec re-
linquit posteros ad laborem,sed æternā germina pre-
mittit ad gloriam.

1. Cor. I.

In eandem Sermo, L XIX.

Putásne mortale pectus dominicæ charitatis erga
nos magnitudinem capiat?Putásne terreni corpo-
ris pondere mens depresso erga nos diuinū intelligat
ac sentiat affectum?Nam quicquid cœli micat,radiat,
& splédet ornatus,quicquid terra fragrat in floribus,
sapit in fructibus,in animatibus gaudet,nostro amo-
re factum,nostræ addictum est seruituti.Sed quamvis
magna,parua tamē sunt ad supernę in nos dilectionis
indictum. Nobis principatus cœlorum , nobis æthe-
riæ potestates , nobis supernæ dominationes , nobis
angelorum officia excubiis militat indefessis.Sed ista
adhuc afferendæ in nos diuinæ necessitudinis par-
ua sunt,& minora,tantumque insima,quantum crea-
tore suo minor est creatura. Deus vultu incontem-
plabilis , visu imperspicibilis, nullo sensu æstimabi-
lis , inaccessus mente,ne ipso quidem ad plenum no-
tus auditu , quoties,qualiter , quam varie, quam di-
uerse , se humanis aptauit obiutibus ? quam se com-
munioni,quam se familiaritati præstitit , & concessit
humanæ? Cum Noe consilij sui facit esse participem,
& expiando mundo diluvium præmonet imminere,
& totū sœculū ipso uestode paruo arcę designat in se-
mine.Cū ad Abrahā velut hospes aduentat, inuitatus Gen. 18.
tota dignatione succedit,oblata non respuit,apposita

Gen. 6.

Gen. 18.

velut esuriens & lassus assumit , & diuina collatione
 velut egens suscipit , & acceptat humana. Hinc est,
 quod emortua mox senis membra reuiuscunt, steri-
 lis vetulæ iam viscera suscitantur extincta , & natu-
 ra in viuo cadauere persepulta proditura suum re-
 surgit authorem , & generat plurimos transacto iam
 tempore per vnum quem crediderat conditorem. Ad
Exod. 3. Moysen igneus Deus glomeratur in rubo , deinde
Exod. 8. confert facienda cum seruo , exercetur variis in Ae-
Exod. 14. gypto virtutibus , & patefit ad nutum famuli : irro-
 gat flagella , vel tollit : & in mari quantus sit , quan-
 tumue homini dederit , vtricis vndæ demonstrant
 obsequia: cum siccato gurgite cedit vnda piis : & li-
 quore durato murum præstat, munimen exhibit libe-
 randis : ac tota naturæ suæ virtute de hoste sauvissi-
 mo triumphatura decurrit. Miro contubernio Is-
 raeliticis Deus conuersatus in castris : numerosas
Deu. 23. gentes nunc ferit fulmine, nunc t̄agit grandine, nunc
Iosue 10. solo tubarum clangore prosternit : vt sine conflictu,
Iosue 6. sine vulnere Deus ducat viætrices acies, quas præce-
 dit : affuit desideriis , votis annuit singulorum , mox
 ad interrogata respondit , occulta prodidit , prædi-
 xit futura , quæsita patefecit , regnum contulit , do-
 nauit opes , temperauit pluuias , fœcundas præstisit
 terras , coniugia ipsa filiorum copia & honore deco-
 rauit. Sed adhuc parum esse credidit , si affectum
 suum erga nos præstando prospera tantum , & non
 etiam aduersa sustinendo monstraret. Post omnia mū-
 dum suum pauper ingreditur : iacet in cunabulis ut
 homo: vagitu suo implorat, inquirit , exigit quam ti-
 bi præstisit ipse pietatem. Parens omnium usus est
 te parente : subiectus tibi extitit , cui omnis subia-
 cet altitudo: timuit, quem timenda metuunt: fugit, ad
 quem cūcta cōfugiunt: cœlorum arbiter est hospes in
 domibus

Gen. 21.

Exod. 3.

Exod. 8.

Exod. 14.

Deu. 23.

Iosue 10.

Iosue 6.

domibus peccatorum : pane pascitur, qui pascet omnes : & quid plura? ~~ταῦτα πάτερ τωρεν~~ tenetur sacerdorum: *Idest, om.*
 sistitur terrae fundator, iudicatur humanae largitor *nipotens.*
 veniae, discutitur cordis scrutator, punitur vita dator
 & redditor : cunctorum resurrectio sepelitur, ut tarda mens hominis, & intelligentia satis pigra, vel morte in se Dei probaret affectum, quae praedictis & innumeris Dei beneficiis, Dei erga se non intellexerat, non senserat charitatem. Qui ergo esse fecit, dedit viuere, docuit & orare : quia totum voluit praestare, qui sua sibi prece voluit supplicari. *Pater noster qui es in cœlis.* Ecce homo tua te voce Christus hodie, ut sibi faceret cohaeredem Dei patris, adoptat in filium, dum ait. *Pater noster.* Quod suæ dignationis est, *Matt. 6.*
suæ esse voluit potestatis, iuxta illud : Quotquot re-*Ioan. 1.*
 ceperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri, & tamen iubet dicere, ut dignatio donantis sit, non temeritas presumptis. *Qui es in cœlis.* Non quod nos sit in terris, sed te qui cœlestem patrem iam vocas, ad cœlestem vult tendere, & repetere iam naturam, ut generi tanto vita nostra respondeat, ne terreni mores degenerent, quos cœlestis donauit & contulit iam natura. *Sanctificetur nomen tuum.* Non quod tua sit prece sanctificandum, quod te sanctificat nomen, sed quia Christi nomine vocatus es Christianus, pertendum tibi est, ut actu tuo nomen hoc sanctificetur, & honoretur in te. Quia sicut virtutum fama, nominis tantum responderet ad gloriam, ita male conuersantis infamia ad eiusdem nominis redundat iniuria: dicente Apostolo : notien Dei per vos blasphematur *Rom. 2.*
 in gentibus. Et reuera filij, tunc genilis nomini derogat Christiano, quando aliter quam profiteretur, & dicitur, viuere viderit Christianum. *Veniat regnum tuum.* Non ut Deo veniat regnum habenti semper,

Q 3

sed postulas ut tibi veniat non habenti : & percipias illud quod tibi affectu suo Dominus pollicetur, cum

Mat. 25. dicit: Venite benedicti patris mei, percipite regnum,

quod vobis paratum est à constitutione mundi. Ve-

nite benedicti, non dixit veniamus: percipite, non di-

xit percipiamus. Nemo miretur, quia patrem vocat

Luc. 1. qui nondum natus est : nam si Ioannes exultat , &

Gen. 15. Iacob colluctatur in vtero, prudens æstimet quid pos-

sit natura diuina, si tantum potest per D E V M hu-

mana conceptio.

In eandem, Sermo LXX.

OMNIA QUÆ DIUINITUS DICTA, FACTAQUE REFERUNTUR, sunt miraculo, sunt stupori, sunt pauenda mortalibus, ipsis etiam cœlestibus sunt tremenda: sed nihil tam stupet cœlum, pauet terra, expauescit vniuersa creatura, quam quod vos estis hodie nobis dicentibus audituri. Seruus dominum patrem vocare audet, iudi em suum reus nuncupat genitorem, conditio terrena sua se voce adoptat in filium : qui terrena perdidit, æstimat se diuinitatis hæredem. Sed audemus quia præsumptio dicentis non est , ubi authoritas est iubētis: ipse enim nos hodie dicere sic voluit, qui nos docuit sic orare. Et quid mirum si homines Dei consecrauit in filios, quando se hominis dedit & aptauit in filium ? Carnis tunc naturam transtulit in diuinam , deitatem quando humanam detulit ad naturam : tunc hominem sibi in cœlestibus præstítit co-hæredem, quando se participé reddidit terrenorum. Aut homini negare quid amoris potuit , quid munieris , qui totum quod erat hominis , etiam peccatum suscepit , & mortem ? Aut quomodo hominem in suis prosperis socium non habebit , qui in aduersis hominis se fecit esse consortem ? Homo redi ad

Deum